

ne er så store, eller at de er det i Norge og Sverige, hvor man kan bruge den metode, og det, som jeg egentlig godt kunne tænke mig at finde ud af, er, hvilken interesse lægerne har haft i den her sag. Det kunne da være meget skægt. Det kan godt være, at det var dem, der synes, at her røg der en ordentlig luns fra dem.

Det kunne da være meget sjovt, om vi fik opklaret, om det var lægerne, der sad og sagde sagde: Hov, hov, I skal ikke komme her og tage en god forretning fra os, for vi skal have lov til at tage blodprøver. Jeg er med på, at vi en gang imellem bliver tromlet af lobbyisterne, og jeg er også med på, at vi lader, som om vi ikke har opdaget det, men når det ligefrem i den grad bliver en stor principiel sag om bevisbyrde og sådan noget, kunne jeg egentlig godt tænke mig at vide, hvilken rolle lægestanden har spillet i den her sammenhæng, og jeg siger ikke, at ministeren kan svare på det.

Trafikministeren (Bjørn Westh):

Jeg vil først sige til hr. Arne Melchior, at jeg ikke er gået meget op i at være sprogrøgter, hvis det hedder sådan, i ministeriet, fordi jeg gik ud fra, at efter hr. Arne Melchiors mangeårige virke i ministeriet var det helt på plads. Men jeg skal tage det op, fordi det nu er anden gang, jeg bliver udsat for ved hjælp af ordbøger og andet at blive belært om, at ministeriet godt kunne være mere præcis. Vi skal overveje, om vi kan gøre det bedre.

Dernæst vil jeg gerne takke flertallet for den positive modtagelse, som lovforslaget har fået.

Jeg indrømmer, at det er et lidt usædvanligt lovforslag, men i virkeligheden er sagen forholdsvis enkel. Lovforslaget går i sin enkelhed ud på at føre den af Folketinget i maj 1997 vedtagne nedsættelse af promillegrænsen fra 0,8 promille til 0,5 promille ud i livet.

Ved den nævnte lovændring blev det forudsætningsvis lagt til grund, at promillenedsættelsen skulle træde i kraft, når politiet rådede over udstyr til måling af alkoholindholdet i udåndingsluften. Lovforslaget vil imidlertid gøre det muligt at nedsætte promillegrænsen uden at afvente anskaffelsen af dette udstyr, idet der endnu ikke foreligger et fuldt tilstrækkeligt grundlag for at fastsætte de nærmere regler, som skal gælde med hensyn til bl.a. forholdet mellem alkoholindholdet i blodet og i udåndingsluften.

Som fru Margrete Auken var inde på, er det de danske eksperter, der har den mening. Et

sådant udstyr anvendes og benyttes i Sverige, Norge og Tyskland, og her er eksperterne enige om, på hvilken måde man kan anvende det. Men i Danmark skal vi have drøftet det mere grundigt igennem, end vi har gjort hidtil, og vi indhenter erfaringer fra både Sverige, Norge og Tyskland, for at de kan indgå i den drøftelse, vi har med vore hjemlige eksperter.

Jeg mener dog ikke, at denne ekspertdiskussion skal være skyld i, at den fornuftige justering af grænsen for promillekørsel, som Folketinget vedtog for godt et halvt år siden, og som svarer til den grænse, som nu gælder i de fleste europæiske lande, skal afvente det arbejde, som foregår med hensyn til indførelse af bevisudstyr til måling af udåndingsluften. Jeg kan i øvrigt meddele, at Tyskland, så vidt det er oplyst for mig, nu også vil nedsætte promillegrænsen fra 0,8 til 0,5, så den snart bliver ens i alle EU-landene. Kommissionen har i øvrigt også taget det spørgsmål op igen.

Bevisoptagelsen ved mistanke om promillekørsel i intervallet fra 0,51 promille til 0,80 promille vil derfor skulle ske ved hjælp af en blodprøve som hidtil, og som det fremgår af bemærkningerne, vil promillenedsættelsen træde i kraft, når Rådet for Større Færdselssikkerhed har gennemført en oplysningskampagne i begyndelsen af det nye år.

Endelig indeholder lovforslaget en ændring af en af lovens procesbestemmelser, som burde have været ændret i forbindelse med den seneste lovændring. At dette ikke er sket, skal jeg og ministeriet være de første til at beklage, for det er en fejl, der ikke burde være sket.

Med hensyn til fru Birthe Rønn Hornbechs spørgsmål vil jeg sige, at alene det, at man bruger promillen, jo også er en del af diskussionen om den fri bevisbedømmelse, og der er vel ikke nogen principiel forskel på at bruge en promille i en blodprøve og i en udåndingsprøve, hvis det i øvrigt kan gøres på en tilstrækkelig korrekt og præcis måde.

Birthe Rønn Hornbech (V):

Fordi man laver en ulykke én gang – jeg tænker på indførelsen af den faste promillegrænse i 1976, tror jeg det var – behøver man jo ikke gentage den i anden og tredje potens, for det er jo det, der er tale om her. Som domstolene med rette har protesteret imod og kritiseret, har man fra lovgivers side foretaget nogle omberegninger og lagt tingene fast på denne måde, og man har overhovedet ikke sagt i det gamle lovfor-